

Գործ՝ Ռ. ԵԱՉԱՏՐՅԱՆԻ

Ի Ն Չ Պ Ի Ս Ի Ն Է Ր Ն Ա

ՄԻՉԱՀԱՍՏԱԿ, ԳԻՐԱՐ, ջղուտ և զգայուն, դեմքը դեղ-
նավուն, աչքերը արտահայտիչ և վառվռուն, գլուխը
ճաղատ, մորուքը ոչ «վարդապետավայել», այլ ծնոսի
տակ միայն թողած, այսպես կոչված վագներիան, ինքը
արագաքայլ և անհամբեր, միշտ շտապող, միշտ աշխա-
տասեր, կյանքից գոհ, լավատես:

Այդպես էր Կոմիտասը... Չնայելով, որ նրա սենյակը
գարդարուն էր գորգերով ու նկարներով, բայց ինքն՝ ար-
վեստագետն ապրում էր, կարելի է ասել, սպարտական

կյանքով, ուտելու մեջ պարզ և չափավոր, չէր խմում ու
չէր ծխում, քնում էր գարուն թե ձմեռ բաց պատուհա-
նով և, որ գլխավորն էր, պառկում էր ուղղակի հատակի
վրա, առանց ներքնակի ու բարձի: Նոտագրության մեջ
մաքրասեր էր, գրում էր գեղեցիկ, իր իսկ տողած թղթե-
րի վրա, այնպես, որ նրա ձեռագրերից կարելի էր ուղ-
ղակի կլիշե պատրաստել:

ԳԱՐԵԳՐԷ ԼԵԿՈՆՅԱՆ

Հայկական երաժշ-
թյան մեջ Կոմիտասի
մեն ինչ՝ թե՛ պրոֆե-
կազմավորումը, թե՛
թյան հիմնադրումը: Ն
մադարյան երաժշտու-
րենիքի սահմանների
սաստանի ու Արևմտ
հասարակայնությանը
երգն ու երաժշտությո-
ւոր մայրցամաքները
սկիզբը դրել է Կոմիտ-

Կոմիտասը, իհարկ
ըր, կոնկրետ մարդ է
եթե շատ կոնկրետ լին
մեջ կրել է բնություն
տը, համը, ջուրը, սա
այդ բոլորը բյուրեղաց
տեղ կարևորը խոսքե
է, նրա երգի նոտանե
ղգում են:

Կոմիտասը մեր ժ
ղիտուն է, մեր երաժ
ամեն մի հայ երաժիշ-
րի Կոմիտասի երգը,
վերջի երաժշտության

Հայ ժողովրդի ա
երգերի փոխարկելու
քան մի մեծ սիրտ, ո
թե անվերածնելին, ս
տաս յուր փառահեղ

Այո, Կոմիտասը
ժողովուրդ է, հավա
այդ հավաքականութ
փող կյանք է: Նրա մ
վան հանգամանքներ
խում:

Այսօր ոչ ոք ու
«արտածում» արտա
հայաստանասիրությ
տան, որքան ԿՈՄԻՏԵ
Ահա թե ով է Կոմ

Կոմիտասը ժողով
լանց մեր երակների
մը, ստեղծեց երաժ
թյուն, որ խոսքի պե
պես հարազատ, կեր
կերպարը երգի մեջ:

Կոմիտասը մեր
տեման կանչը, հայ